

GRECSÓ KRISZTIÁN

Magánapokrif

*A mindeneim mára üres árkok,
Kopár földsávok a kincstári mezőn,
Kifosztott oltár a harmadik napon,
Tucatnyi mérgezett varjú a tetőn.
Róluk mondatott le, intett, az Úr,
És elhagytak engem ők könnyedén,
Mintha nem én szültem volna őket,
Általam voltak, mert léteztem én.*

*Nem az én testem ők, nem az én vérem kelybe,
Nincs szükségük bűneim bocsánatára,
Ezt cselekedték az én emlékezetemre,
És belehaltak a kecses árulásba.
Üres embernek könnyű az este,
Ha a drogtól világát sem érti,
Contramál-adagja mélytengeri lebegés,
Gyötrelme kimérve, ha bármi éri.*

*A szenvedés sosem volt imádság,
Imádkozni az tud, kit megtűr az értelem,
Kire hallgat néha némán egy Isten,
Ki a saját kétségeit barangolja be; velem
Nem teltek múlásukban a hetek,
Vajon hol reszket az általam eltelt élet?,
„Próbáljon úgy gondolni rá, mint anyatejre”,
Kabátos infúzió, az idő fényérzékeny mérég.*

*Néma lettem akkor, és ahogy eltűntem én is,
Elfogyott, megette magát a testem,
Kuporgatott izmok és kicsi, áldott szavak,
Felébredtem, Uram, és sehol se lehettem.
Pedig szeretted, ahogy szeretni tudsz,
És biztattál, hogy bízzak, mert ott vagy benne,
De kong a szaru, a váz, a hurcolt hamu,
Harangból öntött ágyúban jajong az este.*

*A nővérek Isten napszámosai, és az orvos
Nem talál az elhagyott testben menedéket,
Látják a sorvadást, látják árnyékok a napon,
Elmosódik, ha a bőrödön átüt, mi gyenge.*

*A hegy oldalába fúrva, mélyen zizeg a gép,
Sugár, mégsem éri se nap, se térerő,
A kegyelem arcodra csatolt álarc,
Várfal-vastag falak, rettegés, jégeső.*

*Már nem gyűlölöm magam, nem érdekel, miért,
Ahogy Istennek, a létnek sincs oka,
A kérdés maga a lemázolt feleslegesség,
Átüt innen a halál, majdnem egészen oda.
Ezekért a szavakért tanultam sírni,
Ezekért a rozsdás, reményvesztett szavakért,
Úgy bújtak elő a gyónássá hűlő hallgatag
Hónapok után, mintha felelhetnék magamért.*

*Tanulság-e, hogy semmi sincs magától,
Bölcsőbb-e, ki magáért sem terhes,
Milyen fény pislákol a szív akolmély verméből,
Ha ember már volt Istennel vembes.
Lehet-e a fájdalom belátás, alázattá lesz-e mennyiség,
Meváltozik-e, mi magától lett azzá
– És mikortól kétség, mi sosem volt bizonyosság –,
Hogy ami kint, az bent is ég.*

JENEI GYULA

Isteni műhiba 3.

*rendkívüli eseményre készülök. az időpont még
kérdéses, de a dolog elkerülhetetlennek látszik,
s húsz éven belül valószínűleg megtörténik.*

*még nem tudni, pontosan hogyan. talán a szokásos
szív- és hasi panaszok, görcsök... a kínzó főfájások
lehetséges okaként az agydaganatot kizárják.
újabb leletek: vérszegénység, erőteljes süllyedés.
a nyálkahártyán és a bőrön pontszerű bevérzések,
a széklet is véres, fekete. ám hiába kutakodnak
a doktorok. aztán a vizsgálatok közben történik
valami, s a bordák mögött és alatt szétterjed
a fájdalom. infarktusra gyanakszanak, de nem az.
az eszméletvesztés után hirtelen megszököm majd
egy kulcslyukon.*